

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

Titvlvs XVI. De Sacramentis Non Iterandis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62559)

myfticam rationem. Historiam refert Inno- cent. in lib. 1. de myfterijs Miffæ, c. 62. Quia B. Petrus baculum fuum *mifit Eucharie pri- mo Treuirorum Epifcopo, quem vnà cum Va- lerio & Maximo ad predicandum Euange- lium deftinauit genti Teuthonica. Ei fuffragit in Epifcopatu Maternus, qui per baculum S. Petri à morte fuerat fuffragatus. Quem bacu- lum vsque hodie cum magna ueneratione fer- uat Ecclefia Treuirenfis.* Atque ideo, inquit

Durandus in rationali, lib. 3. c. 15. Papa in illa tantum diœcefi baculo utitur. Myftica verò ratio eft: Quia baculus pastoralis cur- uus eft, ad significandum, quòd is, qui bacu- lum à Superiore accepit ad regendum, ab eo- dem infecti, & exigente caufa penitus re- moueri poffit. Quod in Pontifice locum non habet, quia Superiorem in terris nullum ha- bet. Ita Gl. margin. hic, & Hoftienfis hoc tit. in fine.

TITVLVS XVI. DE SACRAMENTIS NON ITERANDIS.

 Titur de ijs Sacramentis, quæ characterem imprimunt, & quidem ex proposito tantum, quorum administratio propria eft Epifcoporum, videlicet Confir- matione, & ordinatione: Quòd ea nunquam iteranda funt; fed, fi quippiam in eorum ad- ministratioe omiffum, id poftea fupplen- dum.

CAPITVLVM I.

Pastoralis.

PARAPHRASIS.

Ex Innocentio III. duo quæftita funt: I. V- trum Titius, qui intermiffa manuum im- pofitione Subdiaconus ordinatus erat, in eo ordine administrare permittendus fit. Alterum. An Sacramentum Confirma- tionis iterari debeat in eo, qui per erro- rem oleo fimplici, non chrifmate vnctus fuit in fronte. Ad vtrumque fimul refpon- det Pontifex; In talibus non effe iteran- dum aliquid, fed cautè fupplendum, quod incautè fuerat prætermiffum.

SUMMARIVM.

1. *Ordinatus in Subdiaconum fine manu- um impofitione, permittendus eft mini-*

strare; prius tamen fupplendum, quod erat omiffum; nihil autem iterandum.

2. *Similiter in confirmato non chrifmatis, fed olei vnctione.*

Contra priorem refponfionem obijcitur primò c. Subdiaconus 15. d. 23. in quo habetur, quòd Subdiaconus manùs impo- fitionem in fui ordinatione non accipiat. Ad id refpondet hic Gl. ver. impofitione. Quòd Subdiaconus in ordinatione non accipiat manùs impofitionem confeccratoriam, quæ ab Epifcopo fit, dicente; *Accipe Spiritum fandum, &c.* fed deprecatoriam tantum ma- nuum impofitionem, iuxta c. 1. d. 69. & c. manus 74. caufa 1. q. 1.

Altera refponfio eft Innocentij IV. Pon- tificis, qui fuper hoc c. teftatur, textum effe corruptum, & legendum Diaconatum pro Subdiaconatu: Quare etiam Gl. marginalis fatetur, in duobus vetuftioribus exempla- ribus legi Diaconatum.

Secundò obijcitur: Quòd Pontifex non refponderit ad factam interrogationem, num ille fine manuum impofitione ordinatus mi- niftrare permittendus fit. Refpondeo, cum Gl. Innocentio, & alijs. Implicite refpon- diffe; Prius fupplendum effe, quod erat omiffum, quàm miniftrare permittatur. Quod maximè verum eft, fi fequamur vetuftio- rem

rem Innocentij lectionem: siquidem manuum impositio pertinet ad essentiam ordinationis Diaconi, ut dixi lib. 5. tract. 9. cap. 5. ass. 5.

Ex posteriore autem responsio Innocentij V. intulit Caiet. 3. p. q. 72. art. 3. balsami admixtionem non esse de necessitate Sacramenti Confirmationis, seu balsamum non esse partem substantialem materiae Confirmationis: Nam alioquin si sine balsamo unctio in fronte facta esset, repeti debuisset, quod negat hic Innocent. Sed contrariam sententiam, tanquam communiorem, secutus sum lib. 5. tract. 2. c. 2. n. 1. Ad textum hunc respondetur; Interrogationem incongruam, utrum Sacramentum Confirmationis iterandum, seu iterum conferendum sit, reiecit se Innocentium, cum indubitatum sit, talia Sacramenta, quae characterem imprimunt, nunquam iteranda esse: sed id, quod omis-
sum, seu collarum nunquam fuerat, supple-
dum; erat autem ommissa christi unctio; ea igitur conferenda, non autem iteranda erat. Sed neque in eiusmodi casu accidentales ceremonias repetere oportet; sed id solum, quod praetermissum erat (seu accidentale seu substantiale sit,) supplere. Videtur quae dixi cit. cap. 2.

CAPITVLVM II.

A nobis.

PARAPHRASIS.

Quaestum fuit ex Honorio III. Vtrum corpora fidelium, quae a Schismaticis in loco sacro sepulta fuerant, exhumari deberent: Et an vestes sacerdotales, cum quibus, & altaria, in quibus Presbyteri degradati celebrauerant, iterum consecrari. Respondet Honorius III. Corpora fidelium ob id tantum, quod a Schismaticis sepulta fuerint, exhumanda non esse: Neque vestes iterum benedicendas, aut altaria denuo consecranda.

SUMMARIVM.

1. Sepultus à Schismaticis, hoc solummodo humanus non est.
- Neque ecclesia, altaria, aut vestes iterum consecrandae; aut cum solemnitate reconciliandae; si ab haeretico, degradato, &c. Episcopo sunt consecrata.
2. Quae ab Episcopo excommunicato non tolerato, aut degradato, vel deposito consecrata sunt, reconciliatione opus non habent; quamvis docens sit, ut simplex aliqua benedictio adhibeatur vasis sacris, v.g. à tali Episcopo consecratis.

Ratio harum responsionum dari debet. Quia fidelium corporum sepulturae traditorum exhumatio; item altarium, altarumque rerum sacrarum reconciliatio, aut reconsecratio introduci non debent, praeter casus iure expressos. Videri possunt, quae docui lib. 5. tract. 5. c. 5. & 6.

Sed neque ecclesiae, altaria, aut vestes iterum consecrandae, aut cum solemnitate reconciliandae sunt, si ab haeretico, excommunicato non tolerato, aut degradato Episcopo consecratae fuerint. Quia sicut in Sacramentis malitia ministri non impedit eorum valorem, & effectum; adeo, ut etiam ab haeticis, ac Schismaticis, depositis quoque, aut realiter degradatis valide conferantur, nec repeti debeant; uti dixi lib. 5. tr. 5. cap. 5. quaest. 5. Ita etiam de Sacramentalibus, ab Ecclesia institutis, & sacerdotali aut Episcopali ordini annexis sentiendum est, ea valide conferri, non solum à Ministris malis, sed etiam haeticis, Schismaticis, excommunicatis, degradatis; dummodo intentionem benedicendi, aut consecrandi habeant saltem implicitam, dum facere intendunt, quod Ecclesia Romana & Apostolica solet; debitaque forma & materia utantur, uti habetur in c. Ecclesiae, 20. d. 1. de consecrat.

Obijcies: Si Episcopus excommunicatus non toleratus, aut degradatus, vel depositus

Presbyter.

PARAPHRASIS.

Actus sacros Ordines conferat, ordinati non consequuntur executionem legitimam, antequam cum ipsis dispensetur, ut dictum est supra tit. 13. de Episcopo qui Episcopatu renuntiavit. Ergo eadem ratione si talis Episcopus ecclesias, altaria, aut vasa consecrat, vel vestes benedicit, non poterunt ea, tanquam sacra, ad sacrificium Missæ adhiberi, nisi dispensatio & rehabilitatio seu reconciliatio Episcopi accedat. Ita concludunt hic Ioann. Andr. Antonius, & in c. consecr. Etel. & altaris.

Respondeo & dico I. Argumentum hoc probabilissimè conuenit, talia ad sacrum vasum adhiberi non posse, sine Episcopi dispensatione. Cum enim Episcopus v. g. degradatus potestatem non habeat legitimè talia consecrandi, consequens est, quod ea consecrationem non accipiant; in ordine ad legitimam executionem, argum. c. quod autem, 5. de iure patronat.

Respond. II. Non rectè hinc inferunt Canonicitatè, quæ à tali Episcopo consecrata sunt, reconcilianda esse. Ita docet etiam Suarez 3. p. tom. 3. q. 81. l. 4. ver. Violatur etiam: Tum quia Ecclesia non potest violari, cum consecratur: quia violatio seu destructio supponit formam, seu habitum: Tum quia Ecclesia, altare & c. non debent reconciliari, nisi in casibus iure canonico expressis, ut habetur in cit. c. Ecclesijs: Sed casus iste violationis nullo expressus est, ut fatetur Ioann. Andr. II. cc. addens, quod neque in Pontificali orationes pro tali reconciliatione extant: Ergo non est asserenda.

Resp. III. Nihilominus decens est, ut in tali casu simplex aliqua benedictio, ab Episcopo, aut, iussu eius, ab alio sacerdote, cum aspersione aquæ benedictæ, adhibeatur vasis sacris v. g. si à non tolerato, deposito, aut degradato Ministro consecrata fuerint, sicut in simili dixi lib. 5.

Th. mor. tr. 5. c. 5.

n. 14.

* * * *

* * *

Sacerdos & Diaconi, cum ordinantur, manuum impositionem, tactu corporali, accipiunt. qui ordinandi modus primùm ab Apostolis usurpatus est, ut constat ex S. Paulo 1. ad Timoth. 4. & 2. ad Timoth. 1. & Actor. c. 13. Quod si manuum impositio per obliuionem, aut errorem ommissa fuerit, non est aliquid iterandum; sed in sequente generali ordinatione cautè supplendum, quod prætermisum fuerat. Manuum autem impositio simul fieri debet cum forma verborum, Accipe Spiritum sanctum & c. quæ & oratio dicitur, atq; benedictio Episcopalis, c. Presbyter, c. Diaconus. d. 22.

SUMMARIUM.

1. Si in ordinatione presbyteri aut Diaconi ommissa sit manuum impositio, nihil eorum repeti debet, que ritè in ea ordinatione peracta sunt, sed sola manuum impositio supplenda.
2. Materia & forma sacramenti simul, seu eodem tempore (moraliter intelligendo) super ordinandis adhibenda est, ab eodem etiam ministro.
3. In ordinatione clericorum interuenire debet tactus corporalis, neque tamen ad substantiam sacramenti sufficit moralis; curandum autem ex necessitate præcepti, ut sit physicus.
4. In ordinandis diaconis & presbyteris non eodem modo manus imponuntur.

NOTANDVM I. Si in ordinatione Presbyteri, aut Diaconi ommissa sit manuum impositio, nihil eorum repeti debet, quod ritè in eorum ordinatione factum erat, sed sola manuum impositio cautè (id est, ut, quam fieri potest, ab alijs non aduertatur) supplenda est. Si videl. in generali ordinatione, is qui manuum impositionem non

Xxx 3. acce.

acceperat, proximè alijs ordinandis assistens quod ipsi deest, consequatur, vti Hostiens. explicat hoc tit. §. Et qualiter conferatur.

2 **NOTANDVM II.** Materia & forma sacramenti simul, seu eodem tempore super ordinandis adhiberi debent. Idemque sentiendum de alijs sacramentis. Id verò spectata necessitate sacramenti de morali coniunctione intelligendum esse, docui lib. 5. Th. mor. tr. 2. c. 7. n. 8. Adde, quòd idem debeat esse minister, qui manus v. g. Diacono imponit, & verba benedictionis profert: alioquin si alius Minister materiã sacramenti applicet, alius autem formam verborum proferat (quo modo Calvinistæ quibusdam locis baptizare solent) videtur sacramenti collatio irrita esse & repetenda, vti colligitur ex c. quorundam, d. 23. & dixi cit. t. 2. c. 7. n. 7.

3 **NOTANDVM III.** In ordinatione Clericorum interuenire debet tactus corporalis; v. g. vt manus capiti imponatur, vt patena, calix, liber Euangeliorum tangatur. Verùm ad substantiam sacramenti non requiri ta-

ctum physicum, sed sufficere morale acceptationem oblatis v. g. calicis, morale item manuum impositionem capiti ordinandi factam, tanquam probabile docui lib. 5. Th. mor. tr. 9. c. 5. n. 4. Sed ex necessitate præcepti curandum est, vt verè corporalis & physicus tactus interueniat.

NOTANDVM IV. Formam sacramenti interdum Patres, & Pontifices vocant orationem, seu precem mysticam, vti etiam notauit lib. 5. Th. mor. tr. 8. c. 3. n. 2.

QVÆRES: Vtrum ordinandis diaconis & presbyteris eodem modo manus imponantur. Respondeo: Non eodem modo: Nam in Diaconi ordinatione Episcopus manum dexteram imponit super caput ordinandis, c. Diaconus, d. 23. Sed in ordinatione Presbyteri ambas manus imponit, vt in Pontificali habetur. Sed & ante ordinationem, reliqui præsentis presbyteri iuxta manus Episcopi suas quoq; manus super caput presbyteri ordinandi tenent, c. presbyter, ead. d. & notat Gl. hic. ver. impositio.

TITVLVS XVII. DE FILIIS PRESBYTERORVM ORDINANDIS, VEL NON.

Hoc, & seqq. Titulis, vsque ad xxxiii. agitur de ijs, de quibus dubitari potest, vtrũ ordinari debeant, an verò propter irregularitatem, aliãque causam, ordinatio ipsis deneganda sit. Verùm titulus iste de filijs presbyterorum non omnia comprehendit, quæ in eo tractantur. Quare ita potiùs ponendus esset. De filijs presbyterorum, & alijs illegitimè natis, vtrũ ordinari ac præfici possint.

CAPITVLVM I.

Vt filii.

PARAPHRASIS.

Filij Sacerdotum (quos in sacerdotio genuerunt) & alij ex fornicatione nati, ad sacros Ordines promouendi non sunt; nisi Religiosi fiant: Veruntamen tales Religionem professi ad prælaturam assumi non debent. Sed nec serui, seu mancipia, ordinandi sunt, nisi priùs à dominis suis libertate donentur. Sed de seruis tit. seq.

SUMMA.